

Người xưa

Chủ đề gặp lại người xưa cũ, ngày xưa xinh đẹp, quyến rũ biết bao nhiêu nhưng sau mấy mươi năm trông lại hãi hùng quá! Thực ra chuyện tình cờ gặp người xưa và thất vọng nào nề không phải hiếm, nhiều người viết đã khai thác đề tài này, tôi nhớ cũng có đọc ít ra là ba bốn truyện ngắn. Nhưng để lại cảm xúc mạnh nhất, có lẽ là đọc câu chuyện về "Lá Diêu Bông" của thi sĩ Hoàng Cầm kể lại.

Nhà thơ này thật là đa tình. năm lên 10 đã mê một người con gái hơn mình cả chục tuổi! Vừa thấy đã mê ngay! Nhà thơ tự nhận là mình bị "coup de foudre", rồi hý hoáy làm thơ tặng người đẹp, bỏ vào phong bì gửi vào tay nàng. Trên phong bì đề: "Gửi chị Vinh của em"!!! Hai năm trời cứ đi học về là nhà thơ lẻo đẻo theo sau chị Vinh. Năm lên 12, có lần nhà thơ cùng đám trẻ con đi theo chị Vinh ra đồng, người đẹp đi tìm loại lá gì đó, nhà thơ hỏi, chị Vinh nói đùa: "Tao tìm lá diêu bông, đứa nào tìm được tao gọi là chồng". Rồi một ngày nàng đi lấy chồng thật, để lại nhà thơ đầm đìa nước mắt!

25 năm sau, bài thơ "Lá Diêu Bông" ra đời và nhà thơ Hoàng Cầm nổi tiếng, nhiều người thích cũng phần lớn vì bài thơ này. Bài thơ như sau:

*Váy Đình Bảng buông
chùng cửa võng
Chị thơ thẩn đi tìm
Đồng chiêm
cuồng rạ*

*Chị bảo
Đứa nào tìm được Lá Diêu
Bông
Từ nay ta gọi là chồng
Hai ngày Em tìm thấy lá
Chị chau mày
đầu phải Lá Diêu Bông
Mùa đông sau Em tìm
thấy lá
Chị lắc đầu
trông nắng vẫn bên sông
Ngày cưới Chị
Em tìm thấy lá
Chị cười xe chỉ ấm tròn
kim*

*Chị ba con
Em tìm thấy lá
Xòe tay phủ mặt Chị
không nhìn
Từ thuở ấy
Em cầm chiếc lá
Đi đâu non cuối bể
Gió quê vi vút gọi
Diêu Bông hời...
... Ới Diêu Bông...!*

Câu chuyện thật đẹp và thi sĩ Hoàng Cầm kể lại thường ngừng nơi đây, để lại người đọc những bồi hồi, ngậm ngùi. Nhưng tháng 9 năm 2004, nhà thơ đã kể thêm về đoạn chót! Là lúc ông đã lớn vừa thi đỗ tú tài xong, một hôm đi dạo thấy có người gọi tên mình. Nhìn bên kia đường là chị Vinh, đứng bán hàng xén, nghèo hèn, cực khổ. Và nhan sắc đã già nua, tiêu tụy. Người đẹp ngày xưa kể chuyện đời mình, đi lấy lẽ một tên Quán khổ xanh, có con, rồi bị ruồng bỏ. Cuộc sống khó khăn đã làm tàn phai tất cả. Nhưng nhà thơ vẫn chỉ nhìn thấy hình ảnh của nàng thời

xa xưa. Và nỗi đau đớn khi nàng lấy chồng vẫn còn đó.

Tôi vẫn thích bài thơ "Lá Diêu Bông" của Hoàng Cầm. Nhưng phải chi ông đừng kể thêm đoạn cuối! Thê thảm quá! Nỗi buồn nhẹ nhàng của "Lá Diêu Bông" đã bị kết thúc bi thương làm tội nghiệp thân phận của một người đàn bà! Và muốn giữ cái đẹp, có lẽ nên trốn tránh đi những sự thật nào nề hầu như lúc nào cũng có của kết thúc chăng?

Và lan man nghĩ thêm. Tại sao chỉ có những câu chuyện thực hay truyện dài, truyện ngắn của những cuộc gặp gỡ người tình xưa cũ tàn phai nhan sắc là đàn bà? Mà không có những truyện nàng gặp lại người xưa. Nàng vẫn đẹp như tiên, tuổi tác không thành vấn đề nhờ thẩm mỹ, Botox. Nàng lái Mercedes bóng loáng, chạy vù vù. Nhà nàng trên đồi cao nhìn xuống biển, Malibu hay Pacific Palisades. Và một ngày nàng đi ăn tiệm, bỗng gặp lại người xưa, nay già nua, còm cõi, đầu hói, răng rụng. Mắt lơ đờ, tay run rẩy, nói năng thều thào, chàng nhìn nàng lấp bắp: "Em! Em đấy à!"

Và nàng ngẩng đầu nhìn lên thản nhiên như chuyện tình 30 năm về trước chỉ là bóng mây mờ dĩ vãng: "Á! Anh... đấy hả!"

Rồi nàng tiếp tục cúi xuống, húp nước tô phở tái nạm gầu gân về đôn, như không hề có chuyện gì xảy ra trên cõi đời này!